

บันทึก

เรื่อง ปัญหาข้อขัดข้องด้านกฎหมายตามความเห็นของกระทรวงยุติธรรมเกี่ยวกับ
การถ่ายทอดเสียงการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๒๐๓/๑๐๕๓๙ ลงวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๓๑ แจ้งให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาทราบ ว่า ด้วยกระทรวงยุติธรรมได้เสนอความเห็น เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการถ่ายทอดเสียงการประชุมของสภาผู้แทนราษฎรว่า การถ่ายทอดเสียงการประชุมสภาผู้แทนราษฎรทางวิทยุกระจายเสียงและหรือโทรทัศน์ น่าจะไม่มีปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดในทางกฎหมาย แต่อาจจะมีปัญหาในทางการเมืองและความมั่นคงของรัฐบาลได้ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีจึงขอให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาเสนอความเห็นประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรีต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) ได้พิจารณาความเห็นของกระทรวงยุติธรรม ตามบันทึกสรุปปัญหาข้อขัดข้องด้านกฎหมายเกี่ยวกับการถ่ายทอดเสียงการประชุมสภาผู้แทนราษฎร^๑ แล้วเห็นว่า ตามความเห็นของกระทรวงยุติธรรมดังกล่าวได้ยกปัญหาเกี่ยวกับการถ่ายทอดเสียงการประชุมสภาผู้แทนราษฎรรวม ๒ ประการ ดังนี้

๑. การที่คณะรัฐมนตรีมีข้อเรียกร้องว่า ไม่มีกฎหมายให้อำนาจคณะรัฐมนตรีไว้โดยเฉพาะในการสั่งการให้ทำการถ่ายทอดการประชุมสภาฯ ดังนั้น คณะรัฐมนตรีอาจต้องรับผิดทางกฎหมายในกรณีมีผู้อภิปรายข้อความอันเป็นการละเมิดกฎหมายนั้น กระทรวงยุติธรรมเห็นว่า โดยหลักกฎหมายแล้วคณะรัฐมนตรีไม่จำเป็นต้องรับผิด เพราะมิได้สั่งให้ถ่ายทอดการอภิปรายที่เป็นการผิดกฎหมายแต่อย่างใดคงสั่งให้ทำการถ่ายทอดการประชุมสภาฯ ซึ่งเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกับกรณีที่คณะรัฐมนตรีอนุมัติให้มีการถ่ายทอดรายการอื่น ๆ แม้จะมีผู้ใดกล่าวหรือแสดงข้อความที่ผิดกฎหมายขึ้นในระหว่างการถ่ายทอดนั้น คณะรัฐมนตรีก็หาจำเป็นต้องร่วมรับผิดในทางกฎหมายด้วยไม่ เพราะมิได้สั่งให้มีการกระทำความผิดกฎหมายเช่นนั้น แม้ความผิดนั้นจะเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาท หรือดูหมิ่น ซึ่งผู้โฆษณาจะต้องร่วมรับผิดกับผู้กล่าวหรือผู้แสดงข้อความด้วย ก็หาได้รวมถึงคณะรัฐมนตรีผู้สั่งหรืออนุมัติให้มีการถ่ายทอดรายการที่ชอบด้วยกฎหมายนั้นด้วยไม่ ซึ่งคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๙๒๗/๒๕๒๘ ก็วินิจฉัยไว้ชัดเจนแล้วว่า ผู้ออกคำสั่งได้สั่งไปชอบด้วยกฎหมายคำสั่งนั้นจึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย (กรณีมิใช่เรื่องการทำตามคำสั่งที่มีชอบด้วยกฎหมายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๐) เมื่อถือว่าการสั่งให้ถ่ายทอดการประชุมสภาฯ เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว จึงเป็นเรื่องที่

^๑ โปรดดูเอกสารแนบท้ายหมายเลข ๑ ส่งพร้อมหนังสือกระทรวงยุติธรรมถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ ยธ ๐๔๐๔/๒๑๕๗๘ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๓๑

คณะรัฐมนตรีย่อมทำได้ โดยไม่ต้องมีกฎหมายให้อำนาจไว้เป็นการเฉพาะแต่อย่างใด

๒. การที่วุฒิสภายับยั้งร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการถ่ายทอดเสียงการประชุมของรัฐสภา โดยอ้างเหตุผลว่าเป็นการขยายเอกสิทธิ์ตามรัฐธรรมนูญ จะต้องมีการแก้ไขรัฐธรรมนูญก่อนนั้น กระทรวงยุติธรรมเห็นว่า ข้ออ้างของวุฒิสภายังมีน้ำหนักไม่มั่นคงเพียงพอ และอาจถูกโต้แย้งจากสภาผู้แทนราษฎรได้หลายประการ ดังนี้

(๑) บทบัญญัติเรื่องเอกสิทธิ์ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยเป็น คนละเรื่องกับการให้อำนาจประธานสภา ที่จะสั่งการให้ถ่ายทอดการประชุมสภา ได้ตามแนวทางแห่งร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการถ่ายทอดเสียงการประชุมของรัฐสภา ที่ถูกยับยั้งไว้ เพราะร่างพระราชบัญญัตินี้ได้ให้เอกสิทธิ์แก่ใครเพิ่มขึ้น หากแต่เพียงบัญญัติให้อำนาจบุคคลใดบุคคลหนึ่งสั่งให้มีการถ่ายทอดการประชุมสภา ไว้ให้ชัดเจนเท่านั้น ความคุ้มครองตามร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นเพียงการบัญญัติกฎหมายยกเว้นความผิดให้แก่ผู้เกี่ยวข้องกับการถ่ายทอดเสียงเหมือนกฎหมายยกเว้นความผิดในกรณีอื่น ๆ หาใช่กฎหมายขยายเอกสิทธิ์ตามรัฐธรรมนูญไม่

(๒) บทบัญญัติเรื่องเอกสิทธิ์ตามรัฐธรรมนูญเป็นบทคุ้มครองบุคคลมิใช่ บทห้าม ดังนั้น การตรากฎหมายมาคุ้มครองบุคคลเพิ่มขึ้นไปจากที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้ จึงหาขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญไม่ ดังตัวอย่างเช่น พระราชบัญญัติว่าด้วยเอกสิทธิ์และความคุ้มกันทางทูต พ.ศ. ๒๕๒๗ เป็นต้น

โดยสรุป กระทรวงยุติธรรมเห็นว่า จากการวิเคราะห์ข้อความกฎหมายดังกล่าว การถ่ายทอดการประชุมสภาผู้แทนราษฎรทางวิทยุกระจายเสียงและหรือโทรทัศน์ น่าจะไม่มีปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดในทางกฎหมาย แต่อาจจะมีปัญหาในทางการเมืองและความมั่นคงของรัฐบาลได้

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ความเห็นในข้อความกฎหมายของกระทรวงยุติธรรมทั้ง ๒ ประการดังกล่าวเป็นผลสืบเนื่องมาจากบทบัญญัติมาตรา ๑๑๔^๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยซึ่งเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการให้เอกสิทธิ์แก่สมาชิกรัฐสภาในอันที่จะแสดงข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็นในที่ประชุมฯ และเอกสิทธิ์ดังกล่าวย่อมคุ้มครองไปถึงผู้พิมพ์และผู้โฆษณารายงานการประชุมตามข้อบังคับของวุฒิสภาหรือสภาผู้แทนราษฎร และผู้ที่ประธานในที่ประชุมอนุญาตให้แสดงข้อคิดเห็นด้วย ดังนั้น กรณีจึงมีปัญหาว่า บทบัญญัติมาตรา ๑๑๔ ดังกล่าวจะครอบคลุมถึงการถ่ายทอดเสียงการประชุมสภา

^๒ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๑

มาตรา ๑๑๔ ในที่ประชุมวุฒิสภาที่ดี ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรที่ดี ที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภาที่ดี สมาชิกผู้ใดจะกล่าวถ้อยคำใด ๆ ในทางแถลงข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็นหรือออกเสียงลงคะแนน ย่อมเป็นเอกสิทธิ์โดยเด็ดขาด ผู้ใดจะนำไปเป็นเหตุฟ้องร้องว่ากล่าวสมาชิกผู้นั้นในทางใดมิได้

เอกสิทธิ์นี้ย่อมคุ้มครองไปถึงผู้พิมพ์และผู้โฆษณารายงานการประชุมตามข้อบังคับของวุฒิสภาหรือสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณี และคุ้มครองไปถึงบุคคลซึ่งประธานในที่ประชุมอนุญาตให้แถลงข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็นในที่ประชุมด้วย

รวมทั้งผู้ที่สั่งให้มีการถ่ายทอดเสียงการประชุมสภาฯ หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) เห็นว่า ในปัญหาเกี่ยวกับบทบัญญัติมาตรา ๑๑๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมาย) ได้เคยให้ความเห็นไว้แล้วว่า^๓ ตามบทบัญญัติในวรรคหนึ่งของมาตรา ๑๑๔ รัฐธรรมนูญฯ ได้ให้เอกสิทธิ์แก่สมาชิกรัฐสภาในอันที่จะแถลงข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็นในที่ประชุมได้อย่างอิสระ ทั้งนี้ เพื่อเป็นหลักประกันแก่สมาชิกรัฐสภาที่จะปฏิบัติหน้าที่ของตนได้อย่างเต็มที่ แต่การให้เอกสิทธิ์แก่สมาชิกรัฐสภาเช่นนี้อาจจะมีผลกระทบกระเทือนต่อสิทธิของบุคคลอื่นได้ เพราะถ้าหากสมาชิกรัฐสภากล่าวถ้อยคำที่มีลักษณะเป็นการละเมิดหรือหมิ่นประมาทบุคคลอื่นในระหว่างการอภิปราย ไม่ว่าจะกระทำไปโดยสุจริตใจหรือโดยจงใจก็ตาม บุคคลอื่นซึ่งได้รับความเสียหายจากการกล่าวถ้อยคำดังกล่าวก็ไม่อาจฟ้องร้องหรือดำเนินคดีต่อสมาชิกรัฐสภาผู้นั้นได้ จึงเท่ากับว่าบทบัญญัติดังกล่าวได้ให้เอกสิทธิ์แก่สมาชิกรัฐสภามากกว่าที่บุคคลอื่นจะพึงได้รับตามกฎหมาย มาตรา ๑๑๔ จึงเป็นข้อยกเว้นของมาตรา ๒๓^๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

ด้วยเหตุนี้เอง รัฐธรรมนูญฯ จึงได้จำกัดขอบเขตของเอกสิทธิ์ไว้เฉพาะเท่าที่จำเป็นต่อการปฏิบัติหน้าที่ของสมาชิกรัฐสภาเท่านั้น กล่าวคือ สมาชิกรัฐสภาจะได้รับเอกสิทธิ์ก็ต่อเมื่อการกล่าวแถลงข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็นนั้นได้กระทำในที่ประชุมสภาฯ เพราะในที่ประชุมดังกล่าวย่อมมีบุคคลซึ่งจะได้ยินได้ฟังการอภิปรายเป็นจำนวนจำกัด กรณีจึงเห็นได้ว่าบทบัญญัติในวรรคหนึ่งของมาตรา ๑๑๔ ดังกล่าว นอกจากจะมีวัตถุประสงค์ที่จะรักษาไว้ซึ่งความเป็นอิสระในการปฏิบัติงานตามหน้าที่ของสมาชิกรัฐสภาแล้ว ยังมีจุดมุ่งหมายที่จะคุ้มครองสิทธิของประชาชนจากการถูกกล่าวหาโดยไม่อาจฟ้องร้องหรือดำเนินคดีแก่ผู้กล่าวหาได้

สำหรับวรรคสองของมาตรา ๑๑๔ นั้น ให้เอกสิทธิ์เฉพาะ”ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา”รายงานการประชุมตามข้อบังคับของวุฒิสภาหรือสภาผู้แทนราษฎร”เท่านั้นซึ่งหมายความว่า ผู้ที่จะได้รับเอกสิทธิ์จะต้องเป็น “ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา” และเฉพาะรายงานการประชุมสภาฯ ที่ได้มีการตรวจสอบและรับรองตามข้อบังคับของวุฒิสภาหรือสภาผู้แทนราษฎรแล้ว ดังนั้น การโฆษณาการประชุมของสภาผู้แทนราษฎรฯ โดยการถ่ายทอดเสียงทางวิทยุหรือโทรทัศน์ จึงไม่ได้รับเอกสิทธิ์ตามบทบัญญัติดังกล่าว

โดยสรุป คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมาย) เห็นว่าเมื่อบทบัญญัติในมาตรา ๑๑๔ เป็นข้อยกเว้นของหลักทั่วไปในมาตรา ๒๓ และเป็นบทบัญญัติที่มุ่งหมายจะคุ้มครองสิทธิของบุคคลภายนอกซึ่งอาจจะถูกสมาชิกรัฐสภากล่าวถ้อยคำที่เป็นการละเมิดหรือหมิ่นประมาทได้ จึงต้องตีความโดยเคร่งครัดว่าเอกสิทธิ์ตามบทบัญญัตินี้ดังกล่าวไม่อาจได้รับ

^๓ โปรดดูเอกสารแนบท้ายหมายเลข ๒ ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรี วันที่ ๒๕๐๑/๑๔๓๘ ลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๒๘

^๔ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๑

มาตรา ๒๓ บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย และได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน

การขยายให้กว้างขึ้นโดยพระราชบัญญัติซึ่งเป็นกฎหมายธรรมดาได้

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) เห็นว่าสำหรับความเห็นในข้อกฎหมายของกระทรวงยุติธรรมประการที่หนึ่ง เกี่ยวกับข้อกริ่งเกรงของคณะรัฐมนตรีชุดก่อนว่า คณะรัฐมนตรีอาจต้องรับผิดชอบมีผู้อภิปรายข้อความอันเป็นการละเมิดต่อกฎหมายที่เกิดจากคำสั่งให้มีการถ่ายทอดเสียงการประชุมสภาฯ ซึ่งกระทรวงยุติธรรมเห็นว่า แม้จะไม่มีกฎหมายให้อำนาจคณะรัฐมนตรีในการสั่งถ่ายทอดเสียงการประชุมสภาฯ กรณีก็ไม่น่าจะเป็นเช่นนั้น เพราะคณะรัฐมนตรีมิได้สั่งการให้ถ่ายทอดการอภิปรายที่เป็นการผิดต่อกฎหมาย อีกทั้งผู้ออกคำสั่งก็ได้สั่งการไปโดยชอบด้วยกฎหมาย คำสั่งดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายนั้นคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) เห็นว่า การที่จะพิจารณาว่าคณะรัฐมนตรีจะต้องรับผิดชอบมีการละเมิดต่อกฎหมายที่เกิดขึ้นจากการถ่ายทอดเสียงการประชุมสภาฯ หรือไม่ ย่อมเป็นประเด็นเดียวกันกับที่คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมาย) ได้เคยให้ความเห็นเกี่ยวกับการให้เอกสิทธิ์แก่สมาชิกรัฐสภาในการแสดงข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็นในที่ประชุมสภาฯ และแก่ผู้พิมพ์และผู้โฆษณารายงานการประชุมของรัฐสภาตามมาตรา ๑๑๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยนั่นเอง เพราะการที่จะพิจารณาว่าคณะรัฐมนตรีต้องรับผิดชอบ หรือไม่ ก็ขึ้นอยู่กับว่า คำสั่งของคณะรัฐมนตรีดังกล่าวเป็นการขยายเอกสิทธิ์ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๔ หรือไม่ เมื่อมาตรา ๑๑๔ วรรคสอง ได้บัญญัติให้เอกสิทธิ์ขยายไปถึงผู้พิมพ์และผู้โฆษณารายงานการประชุมของรัฐสภาเท่านั้น คณะรัฐมนตรีซึ่งเป็นผู้มีคำสั่งให้เผยแพร่การประชุมโดยการถ่ายทอดเสียงการประชุมสภาฯ ย่อมไม่ได้รับเอกสิทธิ์ดังกล่าวด้วย ซึ่งในประเด็นนี้ แม้คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมาย) จะมีได้กล่าวไว้โดยแจ้งชัด แต่คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๖) ก็ได้เคยให้ความเห็นไว้ในข้อหารือของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีว่า^๔ การที่รัฐสภามีมติให้มีการถ่ายทอดการประชุมทางวิทยุกระจายเสียงย่อมไม่มีผลเป็นการขยายเอกสิทธิ์ให้คุ้มครองไปถึงผู้ที่ทำการถ่ายทอดทางวิทยุกระจายเสียงด้วย เพราะมาตรา ๑๑๔ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้บัญญัติไว้โดยชัดแจ้งจำกัดกรณีไว้เฉพาะผู้พิมพ์และผู้โฆษณารายงานการประชุมตามข้อบังคับเท่านั้น ดังนั้น คณะรัฐมนตรีก็ดี อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ก็ดี และเจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินการถ่ายทอดการประชุมฯ ก็ดี ย่อมไม่ได้รับความคุ้มครองถ้าการอภิปรายของสมาชิกรัฐสภาเป็นการละเมิดหรือหมิ่นประมาทบุคคลอื่น

สำหรับความเห็นในข้อกฎหมายของกระทรวงยุติธรรมประการที่สองในกรณีหากมีการตราพระราชบัญญัติให้มีการถ่ายทอดเสียงการประชุมของรัฐสภาฯ ว่าการตราพระราชบัญญัติในทำนองดังกล่าวมิใช่เป็นการขยายเอกสิทธิ์ตามรัฐธรรมนูญฯ แต่อย่างใด เพราะมิได้ให้เอกสิทธิ์แก่ใครเพิ่มขึ้น หากแต่เพียงบัญญัติให้อำนาจบุคคลใดบุคคลหนึ่งสั่งให้มีการถ่ายทอดการประชุมสภาฯ ไว้ชัดแจ้งเท่านั้น ในประเด็นนี้คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่

^๔ โปรดดูเอกสารแนบท้ายหมายเลข ๓ ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ สร ๐๖๐๑/๘๒๓ ลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๒๒

กรรมการร่างกฎหมาย) ก็ได้เคยให้ความเห็นไว้ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติการประชุมของสภาผู้แทนราษฎรฯ พ.ศ. ว่า^๖ แม้บทบัญญัติตามพระราชบัญญัติดังกล่าวจะไม่ได้บัญญัติโดยตรงให้หน่วยงานที่สั่งให้มีการถ่ายทอดและผู้ทำการถ่ายทอดได้รับเอกสิทธิ์และความคุ้มครองด้วยก็ตามแต่ก็ย่อมมีผลอย่างเดียวกัน กล่าวคือ หน่วยงานและผู้ทำการถ่ายทอดดังกล่าวย่อมไม่ต้องรับผิดชอบหากมีการละเมิดหรือมีการกระทำความผิดทางอาญาอันเกิดจากการจัดให้มีและดำเนินการถ่ายทอดการประชุมนั้น เพราะหน่วยงานและผู้ทำการถ่ายทอดดังกล่าวได้กระทำไปโดยชอบตามที่กฎหมายได้ให้อำนาจไว้ ดังนั้น กรณีจึงเท่ากับว่าร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวมีผลเป็นการขยายเอกสิทธิ์ตามที่มาตรา ๑๑๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ได้กำหนดไว้ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวจึงน่าจะขัดต่อบทบัญญัติในมาตรา ๑๑๔ คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมาย) จึงเห็นว่า “รัฐสภาน่าจะตราร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้นเป็นกฎหมายไม่ได้ เพราะร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้น่าจะขัดต่อรัฐธรรมนูญ”

อนึ่ง คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) เห็นสมควรกล่าวไว้เป็นข้อสังเกตด้วยว่า ตามร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการถ่ายทอดการประชุมรัฐสภาทางวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. ที่นายสุวิทย์ คุณกิตติ กับคณะ เป็นผู้เสนอนั้น ได้กำหนดกรณีการถ่ายทอดการประชุมสภาฯ ไว้ในร่างมาตรา ๓^๗ โดยบัญญัติให้กรมประชาสัมพันธ์เมื่อได้รับคำสั่งของประธานรัฐสภาประธานวุฒิสภา หรือประธานสภาผู้แทนราษฎรแล้ว ก็ให้กรมประชาสัมพันธ์ดำเนินการถ่ายทอดการประชุมสภาฯ ตามคำสั่งดังกล่าว จากบทบัญญัติดังกล่าว คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) เห็นว่า กรณีน่าจะไม่สอดคล้องกับหลักปฏิบัติว่าด้วยการแยกอำนาจอธิปไตยตามรัฐธรรมนูญฯ และผิดสายของการบังคับบัญชาเนื่องจากกรมประชาสัมพันธ์เป็นส่วนราชการในสำนักนายกรัฐมนตรีซึ่งอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาขององค์กรฝ่ายบริหาร ดังนั้น การที่กำหนดให้ประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภา และประธานสภาผู้แทนราษฎรซึ่งอยู่ในฝ่ายนิติบัญญัติ มีอำนาจสั่งให้กรมประชาสัมพันธ์ดำเนินการถ่ายทอดการประชุมสภาฯ เพื่อให้เป็นไปตามคำสั่งดังกล่าวย่อมไม่ชอบด้วยเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญฯ และขัดต่อเหตุผลในการบัญญัติกฎหมาย

(ลงชื่อ) วัฒนา รัตนวิจิตร

(นายวัฒนา รัตนวิจิตร)

^๖ โปรดดูเอกสารแนบท้ายหมายเลข ๒

^๗ ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการถ่ายทอดการประชุมรัฐสภาทางวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ.

มาตรา ๓ เมื่อกรมประชาสัมพันธ์ได้รับคำสั่งของประธานรัฐสภาประธานวุฒิสภา หรือประธานสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณี ให้กำหนดการประชุมร่วมกันของรัฐสภา การประชุมวุฒิสภา หรือการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ทางวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ สำหรับการประชุมครั้งใด ให้กรมประชาสัมพันธ์ดำเนินการให้เป็นไปตามคำสั่งนั้น และหากการถ่ายทอดการประชุมดังกล่าวมีผลเป็นการละเมิดต่อกฎหมาย ให้กรมประชาสัมพันธ์พ้นจากความรับผิดชอบทั้งในทางแพ่งและอาญา

รองเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา
รักษาราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
กันยายน ๒๕๓๑